



čtvrtek 5. 7. 2007 č. 5

Vychrchlený chrchel

(děvčata z knihovny)

Rozervancem

Draci přicházejí nekonečně početkrát
jsouc chlupatým
anóbrž leknínová pochodujíc
nůž ohavně
ležérně posliněný sliz
avšak pokoutně
frigidní klokan rybil.
Anžto Bůh
že orel jeseteR.

Ulízlým

Zelená zazipí záhrobí
děkuji
Zabrouzdaný krocan
prosím

Historický paklůň rozsévá video
stroze
Kypříc nafukoval splav
4

Ach ženskými dotyky. .
NE!
S nemocí nikdy blakovat
není-liž?

Hnusofialový guláš futruje rektum
kř
nýčko kasal Ural
lala

Jestliže noc záber line
dada
vana ponožkově zesloní
surra

Všechno nejlepší, Dominiko!

Marie Kantůrková (1979)

Chvěním se rodíme,
nedožatí.
Po **těle** lehce jen stýská se mi.
Možná jsme věděli,
určitě tušili jsme,
že mezi ztracenými
ztratit se můžeme.
Jen jediný z nás
procházel
plakal
a nezeptal se.
Proč každý den
pomalu, ve vnímání,
spolu se měníme
v nejistě průzračné
z člověka.

První noc v lesních jahodách
celou jsem promlčela.
Nekřičím ve všech setkáních.
To záblesky barev
ránem tě načrtnuly.
Vídáš je, očnice?
Tolik jsou usebrané.
A přitom
lásku sis **tělem** nezacelil.
Vláčné jen chvění ochutnáváš.

Rozum Ti vypálil blesk
tělo máš ze soumraků
a duši měsíční krajiny.
Musím a zapomenu,
že v dálce hltáš jiné životy.
I já je polykám, křísím
a nedohlédnu,
jak v dálce stárneš
o další jednu ženu.
V nejdelším nádechu
brzy ji nerozeznáš.



Zdeněk Brdek (1982)

Jako by

Nosím si v sobě malou
docela maličkou smrt
Jen tak na dva prsty strachu

Jednou na sebe počkáme
jako vyplašené děti v lese
při bobříku odvahy

A jako by to už někdo napsal
A jako by to už někdo věděl

Poněkud

Podzim v Praze
je poněkud unavenější a vyžilejší
než na jiných místech
To snad lidmi
opotřebovaný prostor
nasedl na hnědého koníka

Ale nikdo tu přeci nemluví
o větrných mlýnech
tak proč
se hned strachovat
a značit zpáteční cestu
útržky stromů

Podzim v Praze
je vyzábělý Don Quijote
s nohama
mimo třmeny

Tolik stromů

Už tolik návratů
začalo v nekonečnu
a nic se nestalo

Už tolik začátků
skončilo v nenávratnu
a nic se nestalo

Už tolik konců
se vrátilo na začátek
a nic se nestalo

Copak je slyšet pád
stromu když
u toho nikdo není?



Spiknutí

Už dlouho mám podezření
že se tajně spikli s nebesy

Stromy a podobní lidé

Zdalo se mi totiž
včera o větvích
a teprve na dnešek o kmeni

O kořenech
nebudu muset snít
Ty si na mě myslí
už dlouho
Už od větvíček
– kapilár stromů
vpletených do kola ovzduší

Z domova domů

Jedu tam poledním vlakem
jedu tam a zase zpátky

Rytmus pražců naráží
do hlavy se sluchátky

Všechno co znovu zapomenu
opět se učím nazpaměť

Pojedu sem poledním kalvem
pojedu sem a zase zpět

